А все ж ми стрінемося випадково,
На пароплаві десь і може восени,
І може здійсняться, немов намова,
Твої страшні, мої безумні сни!..

Ти уяви – вода плюскоче в кручу,
Холодний захід вмер, шепочуть комиші,
Схилилась ти на вигнуте поруччя…
Ти придивляєшся, як гай в туман біжить.

Цілуючи простори, впала зірка,
Спалила цілу путь і вмерла вдалині.
І відізвалися в мойому серці гірко
Дитячі мрії у забутім сні.

Ти уяви: за кермою керманич
Неначе кам’яний, шумує колесо,
І лози з берегу нам шлють добраніч,
Співучі обрії, і небо… й тихий сон…

Оце і все… я не скажу ні слова —
Твої страшні, – мої безумні сни…
Далеко десь ще стрінемося знову,
На пароплаві може, може восени…